

PÁLFFY TAMÁS SZABOLCS

ÉPÜLÉSÜNK JÉZUS ASZTALÁNÁL¹

„Miközben ettek, vette Jézus a kenyeret, áldást mondott, és megtörte, a tanítványoknak adta, és ezt mondta: »Vegyétek, egyétek, ez az én testem!« Azután vette a poharat és hálát adott, nekik adta, és ezt mondta: »Igyatok ebből mindnyájan, mert ez az én vérem, a szövetség vére, amely sokakért kiontatik a bűnök bocsánatára.«” (Mt 26,26–28)

„Ti magatok is mint élő kövek épüljétek fel lelki házzá, szent papsággá, hogy lelki áldozatokat ajánljatok fel, amelyek kedvesek Istennek Jézus Krisztus által.” (1Pt 2,5)

Kedves Testvéreim! A rendkívüli esemény, a lélekemelő pillanatok varázsa verset csal ajkamra, s a költő gondolataival átítatódva mondom:

„Én csak kis fatornyú templom vagyok,
Nem csúcsíves dóm, égbeszökkenő,
A szellemóriások fénye rámragyog,
De szikra szunnyad bennem is: Erő.

S bár irigykedve holtig bámulom
A dómok súlyos, drága titkait,
Az én szívem is álmok temploma,
És Isten minden templomban lakik.”

(Reményik Sándor: *Templomok*)

Rendkívülinek nevezhető ez az alkalom, hiszen ma örömmel mondhatjuk el, hogy egyházközségünknek immár temploma is van, tenyérnyi imaházunkat három év közös munkájának gyümölcseként kétszáz férőhelyes templommá építhettük át. Büszkéek lehetünk arra, hogy ezt a hajlékot gyülekezetünk önerejéből építette. Igaz ugyan, hogy a munkálatok során két alkalommal is megtorpantunk, úgy tűnt, hogy az anyagi gondok megghiúsítják közös elhatározásunkat, de ilyenkor Ti adományaitokkal lehetővé tettétek a továbbhaladást. Komoly anyagi erő-

¹ A marosszentgyörgyi új unitárius templom építésének körülményeire alapozott (el nem hangzott) úrvacsorai ágenda, a templomszentelés napjára.

feszítésekre volt szükség, de végül is régi vágyunk megvalósulhatott. Felépült a templom, mert igény volt rá. Felépült a templom, mert Isten az ügyhöz való elkötelezettségünket tapasztalva maga is segítségünkre volt és áldásával végigkísérte minden olyan ténykedésünket, amellyel e hajlék épülését mozdítottuk elő. Igaz ugyan, hogy a munkát mi végeztük el, az áldás viszont kizárólag Istentől jött. Az, hogy kitartásunknak szemmel látható eredménye lett, jelzi, hogy minden emberi munkának egyedül Isten támogatása adhat valódi értelmet és állandóságot. Ezt a gondolatot fogalmazta meg a zsolotáríró is, amikor így vallott: „Ha az Úr nem építi a házat, hiába fáradoznak az építők.” (Zsolt 127,1) Ez a templomépítés, házépítés ugyanakkor családépítést is jelentett, hiszen munkavégzés közben jobban megismerhettük egymást, s amikor a tűző napfény elől a fák hűsítő árnyékába húzódtunk, többször is alkalmunk volt elbeszélgetni egymással gondjainkról, nehézségeinkről, s így a gyülekezet tagjai között még inkább erősödtek az együvé tartozás kötelekei. Kettős volt tehát ez az építómunka. Bibliai utalásként talán nem hiábavaló megemlítenem, hogy az Ószövetségben a héber *ház* szó ugyanakkor *családot* is jelenthet.

Kedves Testvéreim! Három évvel ezelőtt, miután a keblitanács tagjai egy emberként megszavazták a templomépítést, a vasárnapi istentiszteleten Illés történetéből választottam egyházi beszédem alapgondolatát: „Kelj föl, egyél, mert erőd felett való út áll előtted” (1Kir 19,7). Most, amikor a hosszú és fáradsággal járó út végére értünk, úgy érzem, igen nagy szükségünk van a lelki táplálékra. Nagy szükség van arra, hogy ismét tudatosuljon bennünk az, hogy mi egymáshoz tartozunk, és egyazon családi közösséget alkotunk. A megterített úrasztala a lelki élet táplálékát nyújtja, s a Jézus életére és halálára emlékeztető jegyekkel, a kenyérral és borral való élés által méltóképpen pecsételhetjük meg e templomavatást. A fehér terítő a maga titokzatosságával vonz minket, hogy minél közelebb kerüljünk ehhez az asztalhoz, s őszinte számvetésünk és bűnbánásunk után éljünk ezzel a lelki táplálékkal. Ha képesek vagyunk erre az önvizsgálatra, akkor felébred bennünk a vágy, hogy levetközzük a régi, vétkező embert, és felöltjük magunkra az új embert, aki képes megbocsátani az ellene vétkezőknek, és minden erejével arra törekszik, hogy jó testvérként és Jézus-követőként szeretetben és kölcsönös egyetértésben éljen felebarátaival. Erről az újszülöttről beszél az apostol is a felolvasott bibliai verset megelőző szövegrészben, amikor arra buzdítja a keresztyéneket, hogy újszülött csecsemőkként a hamisítatlan lelki tejjel táplálkozzanak, hiszen már megtapasztalták Isten jóságát.

Kedves Testvéreim! Számunkra megadatott ez a hamisítatlan lelki táplálék, a kenyér és a bor, mi is megtapasztaltuk és érezzük nap mint nap Isten szeretetét, ezért méltók kell hogy legyünk erre az eledelre. Úgy járuljunk ehhez a hófehér asztalhoz, mintha Jézushoz közelednénk: nem félelemmel, hanem reménységgel, szemünket és fülünket megnyitva a valódi látásra és hallásra. Úgy járuljunk Jézushoz, akár egy élő kőhöz. Rá biztosan és időtállóan építkezhetünk! A felol-

vasott bibliai versben az apostol arra buzdít, hogy mindezt együtt tegyük, tehát nemcsak egyénileg, de főleg közösségileg. Hiszen csak így épülhetünk fel lelki házzá, és – amint már az előbb utaltam a ház és a család közelállóságára – így formálhatunk jó családi közösséget. Az egy kenyérből és egy borból való részvétel Jézus és a tanítványok első ilyen vacsorájára emlékeztet, de az emlékezésen túlmenően ezek a jelképek (a kenyér és a bor) nemcsak kifejezik Jézushoz való tartozásunkat, de köteleznek is arra, hogy hozzá méltó tanítványok legyünk. E lelki táplálkozás magában foglalja Jézus tanításainak örömteli befogadását, még akkor is, ha számonkérően megkérdezi tőlünk, vajon a templomépítés ideje alatt hogyan viszonyultunk egymáshoz, az ő örömmüzenetéhez, a templomfalak épülésével egyidőben leomoltak-e közöttünk azok a válaszfalak, amelyeket tudatosan vagy tudattalanul egymás között felépítettünk, nem voltunk-e túlságosan törtetőek, „megelőzött” embertársainknak hagytunk-e legalább útjelző táblákat, s amikor e hajlék épülésére adakoztunk, nem kürtöltünk-e hangosan magunk előtt, amint azt a képmutatók teszik? Ha képesek vagyunk őszintén válaszolni ezekre a kérdésekre, ha megvalljuk Istennek, hogy rosszindulatunk, irigységünk s egyéb rossz tulajdonságaink bűvköréből csak ritkán tudtunk kitörni, akkor Isten atyai szeretetének oltalmában, Jézus életpéldáját követve a megjavulásunkon munkálkodhatunk. Csak így lehet igazán teljes a mi templomavató ünneplésünk, így van értelme úrvacsoravételüknek is. Ahhoz, hogy ez megvalósulhasson, biztassuk magunkat a költővel: „Indulj el, keressük egymást, / Kiáltj, hogy halljam, merre vagy? / Nem adom fel, itt várok rátok: / a sötét, nehéz felhők alatt. / Eljönnek majd a szép idők: / majd, ha végre megtisztulunk, / majd ha segíteni tudunk, / majd, ha adni is lesz erőnk, / Eljön majd a mi időnk!” Ámen.

SZABÓ LÁSZLÓ

JÓ SZÁNDÉKAINK ÖSSZEGE

EGYHÁZI BESZÉD

FELEKEZETKÖZI ISTENTISZTELET ALKALMÁRAL¹

„Ne győzzön le téged a rossz, hanem te győzd le a rosszat a jóval.” (Róm 12,21)

„De az úr szolgálja ne viszálykodjék, hanem legyen barátságos mindenkire, tanításra alkalmas és türelmes.” (2Tim 2,24)

„Szeretettel szolgáljatok egymásnak. Mert az egész törvény ebben az egy igében teljeseedik be: »Szeresd felebarátodat, mint magadat.« Ha pedig egymást marjátok és faljátok, vigyázatok: el ne emésszétek egymást!” (Gal 5,13b–15)

Tisztelettel köszöntöm minden jelenlevő református és más felekezeti testvéremet! Az üdvözlés mellett köszönetemet is kifejezem a jelen alkalomra szóló meghívásért, amely nyomán a kettős – nemzeti és felekezeti – számbeli kisebbségben élő erdélyi unitáriusok szemszögéből beszélhetek ma e nagy hírű református egyházközösségben a keresztény egységről, a közös szolgálatról, a minket összekötő hidakról és alapokról. Nem tudhatom, Önök mennyire ismerik unitárius hitelveinket és egyháztörténetünk alapadatait, ezért előljáróban megpróbálom összefoglalni a fontosabb sajátosságainkat.

Az unitárius elnevezés a latin *unus* [est Deus] = *egy* [az Isten] szóból képződött. A szabadelvű, lelket megkötő dogmáktól mentes, az Isten–ember kapcsolatot középpontba állító unitárius vallás *alapvető tanítása* Isten egysége, az ember-Jézus példájának követése, a lélek halhatatlansága, az élet és a teremtett világ feltétlen tisztelete, a jóra való képességekkel született ember fejlődésének segítése. E tanítások alapján az Unitárius Egyházban az oktatás, a közművelődés és az egyháztársadalmi élet szerepe kiemelkedő fontosságú. Több száz éves iskoláink mellett említésre méltóak az egyháztársadalmi szervezeteink és egyházi folyóirataink, amelyek Erdélyben a legrégebbiek közé tartoznak.

A hagyományos unitárius értékek közül közismertebb a felekezeti türelem hirdetése és megélése, a vallásos különbözőségek megismerése iránti nyitottság, a lelkiismereti szabadság tisztelete, a nemzeti és társadalmi felelősségvállalás. Az unitárius egyház tanítása bibliai alapon áll, vagyis értékeljük és tiszteljük a ke-

¹ Elhangzott 2000. január 17-én a zilahi református egyházközösségek által szervezett „hiterősítő istentiszteleten”